

«Nu, tion mi ne diris, almenaŭ ne tiel rekte», substrekis la knabino. «Tion, cetere, mi ne povus diri, ĉar mi ne konas la francojn». Fino.

Ĉiuj haltis antaŭ la pordego de l' domo, kie loĝis Annemarie. Ŝi estis alveninta. Ĉiuj haltis por adiaŭ kaj tiel haltis ankaŭ la dialogo stumbla komencita inter Pierre kaj Annemarie.

Tiun nokton, en sia ĉambro, la fervora junulo re-kaj-re-travis la kelkajn momentojn pasigitajn ĉe flanko de la milda blondulino. Antaŭ ol endormiĝi, lia fantazio ankoraŭ longe plidaŭrigis la konversacion. Kiel lerte li sciis nun trovi la ĝustajn vortojn en la ĝusta momentol «Ho, vi ne konas la francojn?» kaj galante li proponis: «Mi estas je via tuta dispono, ĉiutage, ĉiumentente, por rakonti al vi pri Parizo, pri niaj moroj kaj kutimoj, pri niaj virtoj kaj malvirtoj...» Kaj kiel radie bela ŝi estis, kiam ŝi ridetis sian akcepton: «Vi estas tro afabla, sinjoro Pierre — ŝi ne plu diris sinjoro Touchard! — mi konsentas, certe, kaj mi kredas, ke ni fariĝos bonaj geamikoj, ĉu ne?»

Bela revo, dolĉa revo, kiu baldaŭ transglitis en sonĝon ankoraŭ pli belan, ankoraŭ pli dolĉan.

En la instituto de dir. Vogel Pierre plenumis diversajn funkciojn. En la malsupraj klasoj li korektadis la taskojn de neprogresemaĵ lernejanoj, la etaj kretenoj, kiel ilin nomis d-ro Kiebitz. Tie Pierre devis zorgi pri ion da ordo kaj pri minimumo da disciplino. Tio estis la plej malagraba parto de lia okupado. Sed en la propra kursaro de l' abiturienta preparinstituto lia aktiveco estis pli interesa. La lecionojn pri la franca lingvo faris profesoro Quindel, konforme al ekzamenprogramo de la ŝtata komisiono. Tiu ĉi sinjoro deĵoris ĉe Vogel nur kromokupe, ekster la horaro de siaj regulaj lecionoj ĉe la Urba Altgrada Komerclernejo, kie li tenis konsultantan postenon inter la instruistaro. En la instituto ĉe la Winterfeldt-placo li, konsekvence, povis resti nur mallonge, nur la tempon nepre necesan por disvolvi kaj klarigi la lecionon. Li ne povis ankaŭ gvidi la praktikajn ekzercojn kaj konsili pli elegantajn tradukformulojn. Tie, precize, intervenis la rolo de Pierre. Estis lia tasko superrigardi tiujn aplikaĵojn el ĵus lernitaj paragrafoj de l' gramatiko, kaj tion li faris kun fervoro, sekve kun plezuro. Cetere, en tiuj klasoj la lernantoj

ne estis plu infanoj: en la supera kurso ili havis proksimume la saman aĝon kiel Pierre, kaj ĉar dekomence Pierre sin prezentis al ili kiel «nur konsilanton», tre baldaŭ regis vigla simpatio inter la lernantoj kaj li. Pli speciale li amikiĝis tie tre rapide kun Hans Paulig. Ili ja havis inter si ion komunan. Antaŭ la kurskomenco ili sidadis kune en la atendejo de dir. Vogel, kvankam ankoraŭ nesciante, tiumomente, kiu estas la alia. Sed tiu koincido poste faciligis malfermon de l' konversacio. Tiu Hans Paulig estis pli maljuna ol Pierre. Li estis jam pli ol dudekjara. Li preparadis la abiturientigon. Se ankoraŭ li ne akiris la diplomon, ne estis pro mallaboremo, nek pro spirita obtuzeco. Male, li estis, same korpe kiel ankoraŭ mense, eksterordinare vigla, ĉiukaze sprita, verva kaj ofte petolema. Fininte, siatempe, la unuan ciklon de la superaj studoj gimnaziaj, li eniris la komercan entreprenon de la patro kaj vendis dum du-tri jaroj emajartiklojn en granda magazeno, ĉe la Hohe Strasse en Kolonjo. Tiam li konvinkiĝis, ke tiu magazena vivo neniam plaĉos al li. Li sentis en sia interno pli fortan vokon al iu ŝtata administracio, poŝto, dogano aŭ io simila. Sed tie la superaj postenoj akiriĝas nur helpe de abiturienta pergamento. Hans Paulig sekvis anoncon aperintan en gazeto kaj enskribiĝis ĉe dir. Vogel por tiel nomata rapidkurso. Li esperis regajni la tempon jam perditan. Pierre dekomence multe ŝatis Hans Paulig, ĉar ĉi tiu rememorigis lin pri Duriz, lia bona klaskamarado en Parizo. Hans Paulig kaj Duriz certe similis unu la alian, ne nur laŭ la korpa aspekto, sed ankoraŭ laŭ multaj anguloj de siaj temperamentoj kaj karakteroj.

En la tria sekcio de l' instituto, Pierre deĵoris kiel «konversaciestro». Ankaŭ tie li havis nur agrablajn

rilatojn kun la kursanoj. Ĉi tiuj estis personoj jam pli maturaj, preskaŭ ĉiuj jam establitaj en bonaj situacioj. Ili havis solidajn konojn pri la franca lingvo. Ili venis ĉe Vogel ne por prepari ekzamenojn, sed simple por perfektigi en la franca lingvo, por akiri pli korektan prononcadon, pli fluajn parolturnojn. Ili venis laŭ propra iniciato, pro persona kontentiĝo aŭ profesia bezono. Ili rapide progresis.

En tiu tria sekcio Pierre konatiĝis kun fraŭlino Madeleine Cohn. Fraŭlino Madeleine Cohn estis svelta, heltrajta, tre blondhara kaj entute tre agrabla persono, konjekteble 22- aŭ 23-jara. Ŝi sekvis la kursojn, ĉar ŝi nepre volis scipovi paroli france kun la facileco de parizano. Flue paroli la francan lingvon, tio estas atuto en la bona socio, tio ebligas internaciajn rilatojn kaj, fine, tion oni ŝuldas al si mem, kiam oni antaŭnomas sin Madeleine, ĉu ne? Kiu ne opinias same, bonvolu resti fidela al sia denaska antaŭnomo Magdalena kun ĉiuj ĝiaj diminutivoj, kiaj Magda, Lena, Leni, Lenchen kaj similaj. Krome, fraŭlino Cohn estis filino de prospera borsisto. Ŝi havis sufiĉe da liberaj horoj por sin dediĉi ankaŭ al intelektaj plezuroj.

Ŝia unua renkontiĝo kun la «konversaciestro» sinjoro Pierre Touchard, ĉe la malfermo de l' kurso, kaŭzis al ŝi kelkan seniluziigon. La eminenta profesoro, kiun ŝi imagis laŭ la informoj de dir. Vogel, neniel similis al tiu junuleto, kiu estis impona nek per sia staturado, nek pro sia famo, nek pro siaj titoloj. Li ne estis unu el tiuj distingindaj korifeoj, pri kiuj oni povas fanfaroni ĉe l' amikoj kaj konatoj: «Mi sekvas konversacikursojn sub la estreco de profesoro, membro de la Franca Akademio», aŭ «iama gubernisto de l' imperiestraj infanoj en Petersburgo...» Ne. Tamen Pierre havis du

valorajn kaj validajn atutojn. Li estis aŭtentika parizano kaj sciis prononci la francan lingvon vere *himmlich!* — ĉiele, laŭ aserto de fraŭlino Cohn persone. Aldone, li estis plaĉaspekta junulo. Baldaŭ ŝi konsentis montri al li neafektatan bonvolemon, kvankam iom desupre.

Ekster la kurso en la instituto fraŭlino Cohn ricevis de Pierre ankaŭ privatajn lecionojn. La horoj variis de unu semajno al la alia, post reciproka interkonsento, laŭ la mondumaj devoj de la fraŭlino. Kelkfoje tio ĝenis Pierre en liaj aliaj projektoj, sed ŝi bone pagis. La lecionoj okazis ĉe ŝi, en la hejmo de la gepatroj. Sinjoro Cohn posedis propran domon en la riĉa kvartalo de Schöneberg. La fraŭlino ĉiam akceptis Pierre en buduaro, kiun ŝi havis apud sia ĉambro. Iam, tiam, Pierre renkontis ankaŭ la gepatrojn, videble bonstatajn burĝojn el la alta societo. La patrino, rondeta, iom grasa, interŝanĝis nur salutojn; ŝi ne estis parolema. Aŭ ŝi estis timema. La patro volonte parolis pri Parizo, kie li estis jam plurfoje. Li havas bonan korespondanton tie, kun kiu li arbitraĝas borspaperojn. Rue du 4 Septembre, la firmo Weiller & K-io. Ĉu Pierre konas?

«Kia hazardo!» ekĝojis Pierre, «la filo Marcel estis dum kelkaj jaroj mia klaskamarado!» Fine prezentigis konversacitemo, sed li ne povis ĝin ekspluati, ĉar ĵus servistino venis informi sinjoron Cohn, ke oni vokas lin ĉe la telefono.

Alian fojon sinjoro Cohn sciigis al Pierre, ke li faros kun sia edzino vojaĝeton al Parizo kaj «kiuj estas nuntempe la renomaj restoracioj?» Tiu demando embarasis Pierre. Nur malofte, iun dimanĉon vespere jen kaj jen, li estis irinta kun la gepatroj por manĝi en restoracio, ĝenerale ĉe iu Bouillon Duval aŭ samkategoria ejo, certe ne sufiĉe luksa por gesinjoroj Cohn. Pli

pitoreska estis «Ce Ginette», sed tute ne rekomendinda al la gesinjoroj. Fine li menciis «Ce Maxim» kaj Marguery, sed tiujn sinjoro Cohn jam konis kaj sen plua tempoperdo li iris respondi al la telefono.

En sia remburchita buduaro Madeleine Cohn estis sireno. Tie ĉio estis mola. Tapiŝoj, foteloj, kusenoj. Ofte ŝi prezentis sin muldita en negliĝa silkajo aŭ drapirita en kimonosimila vestaĵo, da kiuj, ŝajne, ŝi posedis neelĉerpeblan serion. Ŝi fumis el longa cigaredingo blondan tabakon, ete parfumitan, kaj neniam forĝesis proponi ankaŭ al Pierre, malgraŭ lia ĉiufoja «Dankon, mi ne fumas». Ĉi tie, al la konversaciaj ekzercadoj prezidis ne li, sed ŝi. Ne trude, sed sorĉe. Ŝi elektis la temon kaj direktis la konversacion, kien ŝi volis. Pierre estis ĉiam maltrankvila. Li timis iun embuskon, iun kaptilon. Li havis klaran konscion pri tio, ke li riproĉos al si, se li enfalos. Li decidis ne fariĝi ŝia predo por ne fariĝi ŝia ludilo aŭ eĉ la objekto de ŝia mokado. Ili ne apartenas al la sama medio.

Ofte ŝi petis lin legi kun ŝi el iu franca romano. Por pluki la libron desur la breto ŝi ne bezonis leviĝi de la kanapo. Ŝi etendis la brakon super la kapon, la libron elektis, ŝajne, la hazardo. Tiam iliaj kapoj devis kunigi super la sola ekzemplero tiel proksime, ke li sentis sur siaj vangoj la komunikigantan ardon de la ŝiaj. Sed li restis kiel ŝtono, memorigante al si, ke li estas nur deŝforanto devigata meriti la honorarion. Eĉ super la plej incendiaj pagoj de *Aphrodite*, la konata verko de Pierre Louÿs, li sukcesis atekti, ke lin tute absorbas nur la gramatikaj fajnaĵoj, la subtileco de l' stilo kaj ke neniel koncernas lin certaj aludoj en teksto tiel sagace elektita, ke por surtabligi ĝin ĝuste hodiaŭ vespere, certe ne sufiĉis kunlaboro de l' nura hazardo.

Tiun tagon, por hejmeniri, Pierre ne uzis, kiel kutime, la tramlinion 72. Li iris piede. Li bezonis spiri la freŝan aeron de l' vintra vespero. Li bezonis pripenssi. Ĉu li estas idiototo? Tion tre certe garantius al li lia kamarado Duriz. «Azeno!» li skoldus lin, «alta societo aŭ ne, eluzu la okazon! Nur tion deziregas la pupeto». Dum unu momento Pierre sin demandis, ĉu per sia sinteno, kaj deteno, li ne ofendis fraŭlinon Cohn. Ĉiukaze ŝi lasis elfiltri nenion indikon pri malbona humoro. Sed kial li hezitis? Ĉu do li ne estas viro kiel liaj kamaradoj? Ĉu la invito ne estis klara? Multe pli klare, kvankam nekapabla tion esprimi, li sentis, ke el tiaj karnaj agacaĵoj ne povas naskiĝi la vera amo. Sed kial tuj la grandaj vortoj? La Vera Amo! Li estas ridinda. Ĉu liaj kolegoj okupiĝas pri la Vera Amo dum siaj tikitaj aventuroj? Sed ... jes konfesu ... embarras vin la socia rango de fraŭlino Cohn. Kio, se vi miskomprenis siajn intencojn kaj se, en la decida momento, ŝi refariĝus la granda sinjorino: Sinjoro Touchard! Vi forgesas, kiu vi estas! Hal se li havus certecon! Li malkontentis kontraŭ si mem pro tiu sento, ke anstataŭ venkanta aplombo, ĉiopova atuto en la manoj eĉ de spiritmalriĉa konkeranto, al li restas nur hezilita rezonado. Li sopiretis: «Ho, kiom pli facile estus kun tiu servistino!» — Tiujn vortojn li estis parolinta antaŭ si. Tion li konsciis. Li haltis sub gaslanterno en la Gleditsch-strato. «Jes, kiom pli facile estus kun tiu servistino!» li ripetis por deskuil la nebulajojn, por reakiri klaran vidon. Ankaŭ la intencojn de tiu fortika knabino li bone komprenis. Kaj, supozante, ke ankaŭ tie ĉi li eraris, ĉu grave? «Ho, kiom pli facile ...» ... Ankorau la sceno restas viva en lia memoro. Tio okazis antaŭ nur du semajnoj. Li estis eniranta en la domon

de la Bülow-strato, kiam el la butikoj de la vidvino Stecken eliris ruĝvanga, forta junulino, kun blanka antaŭtuko. Lu servistino el la najbaraĵo, kiu venis, lastmomente, por aĉeti buteron. Aŭ fromaĝon. Ekvidante Pierre ŝi senmoviĝis ankoraŭ malsupre de la tri ŝtupoj. Tiam lin rigardadis okuloj tiel brilaj, tiel avidaj, ke nevole li devis deturni sin. Dum li preterpasis ŝi zumumis tre aŭdeble, kun iom da incitetito:

*Ein kleiner Franzose durchsegelt die Welt ... **

Pierre kaptis la vorton *Franzose* — franco. Ne estis dube, ke ŝi celas lin. Ĉu insulte? Li turniĝis, rigardis al ŝi kvazaŭ demande. Tuj ŝi kontraŭridetis ĝentile, kun kapo klinita alŝultre. Ho, ne temis pri insulto. Tie, juna, agrabla persono, eĉ se nur servistino, iom friponete invitis al konatiĝo. Tion ignori povus nur misedukito, pensis Pierre, kaj li diris «Guten Abend, Fräulein!» tute spontane, senpripense. «Guten Abend!» ŝi respondis. Sed Pierre pluiris.

Poste li provis informiĝi ĉe Hugo pri kanzono, kiu parolas pri *kleiner Franzose*. Sed Hugo ne konis ĝin. Li ne povis ĝin koni, ĉar la originala teksto diras *Ein kleiner Matrose* ... ** Ĝi estas kanzono el la studenta aŭ kazerna folkloro, iom nedeca en la pluaj versoj. *Matrose* — *Franzose*, ĉu ne, ke pro simileco de ritmo kaj ritmo la unua elvokas la duan? Mirinde, kiel spontane prezentigis al tiu knabino, kiel portilo por ŝia esprimdeziro, tuj veturpreta melodiolo! La eta franco substituiĝis al la eluzita maristo kaj la kliŝo havis novan

* Eta franco velveturas tra l' mond' ...

** Malgranda maristo ...

sencon. Klisoj estas la omnibusoj de l' banalaj pensoj en la ĉiutaga vivo.

Kelkan tempon poste Pierre renkontis la saman servistinon sur la sama loko. Refoje ili intersanĝis saluton, kaj nesciante, kiel daŭrigi, Pierre pluiris por malaperi sur la ŝtuparo al sia hejmo. Tiam li aŭdis la knabinon, kiu kantis malantaŭ li, en la neglektita trenado de l' berlina parolo:

Jedes junge Meedchen hat 'ne Stube janz alleen'

Stube janz alleen'

*Stube janz alleen'.**

Ĉi-foje la senco ne lasis dubon. Pierre ne bezonis la kunlaboron de Hugo. La aludo estis neta, trude reliefa. Dum longa tempo tiu sceno, kun ĉiuj siaj promesoj, okupadis la pensojn de Pierre. Kaj ne malplaĉis al li. Li eĉ bedaŭris, tre, tre profunde en si mem, tiel profunde, ke li neniam vortigis tiun bedaŭron, li eĉ bedaŭris, ke poste li ne plu renkontis la pimpan servistinon kun la ruĝaj vangoj.

Ankoraŭ Pierre haltadis medite sub la gaslanterno en la Gleditsch-strato. Preterpasantoj komencis rigardi lin kun scivolemo. Aŭtomate li reprenis la iradon kaj plue sekvis siajn pensojn: Ankaŭ tiu servistino apartenas ne al mia medio. Ŝi estas el alia socia klaso. Kiel klarigi, ke . . . tio estus pli facila kun ŝi, ol kun fraŭlino Cohn? Kiel interpreti la fakton, ke mi lasus min pli volonte gliti en medion sub la mia, ol hisi en medion pli altan? Pierre sciis, ke por tion klarigi estus vane

* Ĉiu juna knabino havas ĉambregon tute sola, ĉambregon tute sola . . .

alvoki la leĝojn de l' fiziko. Cetere, la ĝusta respondo serpentumis tra lia menso: Se montrigus en la decida momento, ke li eraris pri la intencoj de . . . la persono, la konsekvencoj estus malpli gravaj, se temas nur pri servistino. Sed tuj li ribelis kontraŭ tiu solvo. Kial malpli gravaj? Kion signifas «nur servistino»? Ĉu ne ankaŭ servistino havas sian honoron kaj la saman rajton esti respektata? Kia temo por la analizanta bisturio de lia amiko Henri Merlel Mi devos paroli pri tio kun li, kiam ni retroviĝos. Ni naĝos en abstraktaĵoj! Bonaj amikoj estas io bona! Nu, ankaŭ ĉi tie, en la fremda urbo, li havas amikojn, sed ne tiel intimajn. Li ne deziras paroli al Hugo pri sia problemo. Pli bone, ke Hugo ne sciu. Hans Paulig? Same kiel Duriz, ankaŭ Paulig mokadus lin pro liaj skrupuloj. Kaj d-ro Kiebitz? Pierre povus antaŭ li agiti la temon, ne kiel personan travivaĵon, sed kiel pure teorian demandon. D-ro Kiebitz sendube sentas sin multe pli en sia elemento inter la nuboj de l' teorio, ol sur la ŝoseo de l' praktiko. Sed Pierre supozis, ke d-ro Kiebitz neniam havis la okazon barakti inter la ferbrakoj de simila dilemo.

De la unua tago Pierre havis bonajn, preskaŭ amikajn rilatojn kun «sinjoro studestro». Plurfoje jam, sekvrante afablan inviton, li vizitis d-ron Kiebitz en lia loĝejo. Tie ili povis babili pli libere, ol en la instituto.

D-ro Kiebitz aspektis 40-jara, verŝajne nur pro sia neglektata eksteriĝo. Kredeble li estis multe pli juna. Li vivadis kiel fraŭlo, netuŝate de prozaj bezonaĵoj, en hejmeto konsistanta el nur unu ĉambro kun kuireja kamerejo, sur la unua etaĝo de iu postdomo ĉe la Luisenstrato. Ankoraŭ la domo ne disponis pri elektro. Kiebitz uzis petrollampon, unu el la pli perfektigitaj modeloj. Ĝi pendis de la mezo de l' plafono, tenite

ĉirkaŭ larĝa talio per brilmetala ringo, ankaŭ larĝa, ĉapelite per blutuka ŝirmilo, delonge polvokovrita. Ĝi ŝajnis bonkaraktera matrono, flegme balanciĝanta super la ronda tablo. Iom larĝkola, ĝi malavaris sufiĉan lumon por atingi, kiam suprentirata, ĉiujn angulojn. Oni povis, nome, dank' al pulia ĉensistemo, laŭvole pli- aŭ malpli-altigi ĝian pozicion kaj konsekvence pli- aŭ malplivastigi la lumigatan surfacon. La soleca d-ro Kiebitz estis alktumiginta al la plej malsupra pozicio de sia lampo. La projekciita lumrondo sur lia tablo ekzakte sufiĉis por enteni libron aŭ teleron. Krom tio, turnbutono sur la lampokolo, sagace gradigita, ebligis iom post iom atrofi la lumfonton ĝis diskreteco de lucerno.

Pierre havis certan plezuron, kiam li estis gasto en la fraŭloneŝto. Tiu viro amuzis lin. Li estis stranga homo. Originalulo. Kiel li mem volonte substrekis, li ne estis kunnagaŭto. «Oni ne devas al ĉio diri jes kaj amen. Ĉiu normala homo ricevis sian porcion da penskapablo. Li uzu ĝin iomete. Sed kion faras la homoj? Tro pigraj por pensi mem, ili lasas maĉi siajn opiniojn en la granda mueilo de l' gazetaro kaj aĉetas ilin ĉiutage kun siaj kolbasoj, pretajn por tuja konsumado».

D-ro Kiebitz havis socialistajn ideojn, kvankam li aliĝis al neniu partio. Kunnagi signifas abdiki sian decidrajton. Li estis solida admiranto de Jaurès, tiuepoke la granda gvidanto de la franca socialista partio. «Kia viro!» d-ro Kiebitz ofte ripetis al Pierre. Domage, ke Pierre sciis nenion rakonti pri tiu politika viro, kiun li konis nur laŭnome.

D-ro Kiebitz ne ŝatis la armeon. Ankaŭ li, siatempe, devis soldatiĝi, «jes, kiel volontulo. Mi ne scias, kial mi elektis artilerian regimenton. Volu la olimpaj dioj, ke neniam mi revivu la mizerajn de tiu jaro! Kiom

mi suferadis! Pli morale, ol korpe. Mi devas konfesi, ke mi estis malbonega soldato, la honto de l' tuta regimento, kiel la serĝentoj faŭkis en miajn orelojn. Tian fenomenon ili neniam vidis antaŭe, nome 'unujarulon', el kiu oni neniam sukcesis fari kaporalon! Kiam fine iu komisiono deklaris min ĝisplue netaŭga por la militservo, mi suspektis, ke ili faris tion, nur por ne plu revidi min dum la sekvaj ekzerperiodoj. Pro kio, cetere, mi estas tre dankema al ili. Kaj tiel okazis» — nun lia kriĉvoĉeto fadeniĝis en tonojn apenaŭ percepteblajn por la homa orelo — «tiel okazis, ke d-ro fil. Heinrich Kiebitz restis simpla, duaranga kanonisto dum la universalhomo Hans akiris la galonojn de serĝento!»

Pierre opiniis saĝa deturni la indignon de doktore Kiebitz al pli kvieta direkto: «Ĵam keikfoje mi aŭdis, ke vi nomas Hans universalhomo. Ĉu vi diros al mi la kialon?»

«Volonte, mia kara», la ekscitita doktoro repaciĝis, «sed lasu min antaŭe surtabligi nian modestan vespermanĝon». El tirkestoj de l' komodo li alportis diversajn pakafetojn, telerojn, tasojn, ankaŭ benzinkuirilon, sur kiu li tuj boligis akvon por la teo. Sinkopanoj, kolbasajoj, fromaĝo kaj al ĉiu po du tranĉaĵoj da mielkuko, sur kiujn ili ŝmiris ankoraŭ ekstre tavolon da butero. Ambaŭ bone kaj ĝissate vespermanĝis. Intertempe d-ro Kiebitz rakontis:

«Tiu Vogel ne estas stultulo. Ankoraŭ antaŭ nur kelkaj jaroj li vivis kiel eta, licea Oberlehrer* en provinca urbo. Nebone pagata. Ĉe ni la la ŝtato pagas malbone, sed ĝi donas titolojn. Herr Oberlehrer! Tiu-epoke lia edzino ricevis belan heredafon. Tuj la paro

* Supera instruisto.

Vogel luprenis vilaon en Wilmersdorf kaj li instalas sian instituton ĉe la Winterfeldt-placo, donante al si la titolon Direktoro. La ejo tie estis burĝa apartamento. Vi vidis mem, ke mia tiel nomata kabineto estas nur la iama kuirejo. La etajn kretenojn vi instruas en iama dormoĉambro; niaj estontaj abiturientoj kunvenas en la manĝoĉambro kaj tiel plu. Mi ne scias kiagrade dir. Vogel eminentas en siaj instrufakoj, ĉiam geografo kaj historio, sed mi estas certa, ke li estas lerta komercisto. Koncerne min, li supozis tre ĝuste, ke mi ne povos fari brillan karieron en ŝtata lernejo, verŝajne pro mia arma fiasko, kaj sekve li pagas min malbone. Kompense li nomis min studento. Ĉiam titoloj. Sed lia plej sukcesa eltrovaĵo estas Hans, nia universalhomol Dresita dum tri jaroj ĉe la kavalerio, Hans estas la ĝusta homo por prizorgi la du ĉevalojn de sinjoro direktoro. Tiel Hans, ĉiutage, matene-tagmeze-vespere, koĉeras la sinjoron inter la vilao en Wilmersdorf kaj la instituto en Berlino. Sed plue Hans zorgas kaj respondecas pri bona funkciado de la fornoj en ĉiuj klasĉambroj; ĉeokaze li balaas plankojn kaj koridorojn, purigas la nigrajn tabulojn. Li faras ĉiujn riparojn al kiu ajn tubo, al kiu ajn krano. Li enkondukas la vizitantojn, elŝovas ĝenantojn, plenumas la komisionojn de niaj kursanoj, aĉetas por ili bulkojn kaj fruktojn, disportas amleterojn de klaso al klaso kaj enpoŝigas trinkmonojn. En Wilmersdorf li, krome, ĝardenumas, frotas la pargetojn, helpas la servistinojn kaj verŝajne kuŝas kun la kuirstino. Ĉu tio, en sia speco, ne estas universaleco?

Kio pleje malplaĉis al d-ro Kiebitz en lia fraŭla vivo, estis, ke li devas lavi mem sian manĝilaron. Pro denatura malemo al tiaj sklavajoj li ofte prokrastis tiun laboron ĝis eĉerpiĝis la tuta kolekto de liaj tasoj kaj

teleroj. Tiam li intervenis nur — kiel li ŝerce konfesis citante el Schiller —

*cedante al la urĝo,
ne al la propra emo.*

Kiam ajn eble, li lasis tiun taskon al la dompedelino, maljuna sed fortika virino, kiu venis du fojojn ĉiusemajne por aerumi lian neston. Si ankaŭ prizorgis la lavadon kaj riparon de liaj tolaĵoj kaj similaj.

Ne dispanante pri propra hejmo, Pierre ne povis ricevi ĉe si d-ron Kiebitz. De tempo al tempo li invitis lin en simplan restoracion. Same li regalitis tie, aŭ en sukeraĵejoj, la amikojn, al kiuj li ŝulis komplezon. Tiajn ĝentilaĵojn li reciprokis precipe kun Hans Paulig, kiu ja mem vivadis en Berlino en cirkonstancoj similaj al tiuj de Pierre. Oni vidis ilin ofte kune. La komenca granda simpatio inter ili baldaŭ fariĝis konkorda amikeco. Unuavide tio povis ŝajni stranga, ĉar Pierre certe ne estis sangvintemperamenta kiel tiu Paulig. Pierre ne sekvis senpripense kiun ajn ekideon, eĉ se ĝi promesis petoladon, dum Hans Paulig neniam hezitis. Kiel ofte liaj paroloj antaŭiris liajn pensojn! Pro la akcentita simileco, ankaŭ en tiu punkto, inter la germana Hans Paulig kaj la franca Jean Duriz, la kamarado el la Lycée Condorcet, Pierre ofte sin demandis serioze, ĉu ne ordonas iu praleĝo, ke samaj korpaspektoj, vizagtrajtoj necese muldas samajn karakterojn aŭ, inverse, ke samaj pensmanieroj, animesprimiĝo stampas la saman markon sur la vizagojn. Koicide ambaŭ havis ankaŭ la saman antaŭnomon. Hans, diminutivo de Johann, kaj Jean. Ĉu ne konkludi, ke antaŭnomoj influas la temperamentojn? Kion vi opinias pri tio, Henri Merle?

Ĝenerale Pierre, kun la bela, sindonanta fido de l' juneco, volonte malfermis por siaj amikoj la mondon de siaj pensoj. Li ne hezitis interŝanĝi kun ili siajn junecajn revojn kaj ambiciojn. Sed pri unu punkto, amaj aferoj, li havis nevenkeblan pudoron. Ne koncerne la aventuron kun fraŭlino Cohn; tio estas neserioza, kaj se ankoraŭ li ne menciis ĝin antaŭ Paulig, estas nur ĉar li tro bone anticipis ties respondon. Sed sian sekretan amon al Annemarie Balkenwirth li ĵaluze kaŝis. Ankorau neniam li parolis pri ĝi, nek al Hugo, nek al Paulig. Li sentis, ke tiu afero estas delikata, persona, tro pura, kaj ankoraŭ tro necerta por esti elmetita al fremda rigardo, kiu povus nur difekti ĝin.

Vel! Unu fojon tamen, dum la cedemo de unu momento, eskapis el lia kontrolo certa aludo pri certa fraŭlino, milda blondulino, kiu enŝteliĝis en lian koron. Tiel Hans Paulig estis informita.

Tiun sabaton Pierre havis tre okupitan posttagmezon. Paulig estis insistinta, malgraŭ la komenca malakcepto de Pierre: «Homol! Vi ne povas ne konsenti! Sabaton datrevenos mia naskiĝtago! Kaj mi nepre volas festi kun vi ĉe botelo da Liebfrauenmilch. Vi diros al mi poste, ĉu la rejnlanda vino ne egalas la francan». Hans Paulig estis fiera pri sia rejnlanda deveno. Sed Pierre kontraŭargumentis: «Neeble! Tiun sabaton mi laboros ĝis la la posttagmeze. Kalkulu kiel mangotempon nur unu kvaronhoron, aldonu la tempon necesan por veturi al vi, por sidadi kun vi kaj festadi ĝis Dio scias kiu horo, por reveturi al mia loĝejo... Konkludo: Neniam mi troviĝos je la 4a en la Bülow-strato, kie mi havas neprokrasteblan rendevuon».

Fakte, tiun sabaton kuniĝos ĉe Lotte la fama Trifolio kaj ŝajnis, ke fraŭlino Annemarie Balkenwirth, «la

por tiel diri prezidantino» de la klubo, estis reviziinta sian vidpunkton pri la konveneco aŭ nekonveneco alasi eksterulon en la sekretojn de l' fermita rondeto, ĉar Lotte, antaŭ nelonge, sciigis al Pierre, ke li estos bonvena, se li bonvolos fari la honoron kaj tiel plu... «Nel Hugo ne estos invitita. Se venos pluraj sinjoroj», — Lotte diris «sinjoroj!» — «ili tuj interkonsentos por agaci nin!» Pierre deduktis el la paroloj de Lotte, ke fraŭlino Balkenwirth konvertiĝis al opinioj malpli pasie partiaj pri la francoj ĝenerale kaj pri Pierre Touchard pli speciale. Li promesis iri. Kaj nun interŝoviĝas la naskiĝfestprogramo de Paulig. Pierre ne volis cedi.

«Vidu, Pierre», susuris Paulig provante pruntepreni de iu fora Lorelei la persvadantan forton de l' ĉarmo, dum liaj okuletoj promese briletis malantaŭ la dikvitraj lensoj de lia nazumo, «vidu, estas tute simple. Ni tagmanĝetos kune, ĉe mi, en mia budo, ion rapide preparitan. Ni malplenigos nian boteleton, kaj vi forlasos min, kiam vi volos. Ĉu?»

Kaj tiel okazis, ke sub la sorĉopovo de tiu rejnlanda vino, sidante intime ĉe bona amiko, Pierre sin sentis pli kaj pli venkocerta. Lia koro pleniĝis de antaŭgojo pro la posta renkontiĝo kun Annemarie, la ĝojo superŝaŭmis, kaj de konfidence al konfidence, Pierre ellasis sian sekreton. Li amas blondulinon.

«Gratulojn, kavalirol! Je via venko!» Ili kunpuŝetis la glasojn. «Kiel oleo ĝi fluas! kiel oleo...» Pierre ridetis kaj Paulig informiĝis: «Ĉu la ĉarma blondulino reciprokas?»

«Ĝuste tie lamas la afero», konfesis Pierre, «sed hodiaŭ sin donas okazo, mi eluzos ĝin. Pro tio vi pardonos, Hans, se mi restos ne longe kun vi. Hodiaŭ mi devas ataki kaj venki!» Hopla!

Ho, ho! Kiel decide! Diabla botelo rejlandal!
Hans Paulig montris plenan komprenon por la situacio. «Vi ekmilitiros, kiam konvenos al vi, kia maral... volas diri mia kara, sed ĉiokaze ne antaŭ ol gustumi mian Hackepeter, Hackepeter, la dia, la plejnova putraĵo, pardonu, la plejnova nutraĵo! Mi preparas ĝin mem laŭ persona recepto».

Kiam li estis bonhumora, Hans Paulig cedis senpripense al tiu manio: inversi literojn en iuj vortoj ĉiufoje, kiam el tia miksado povis rezulti amuza aŭ sensenca stultaĵo. Paulig sciis bonege ŝajni, ke lia lango stumbliis kaj ke pli ol kiu ajn li estas mem surprizita pro la neatendita sencdeformiĝo, kiu ĉiufoje trafis la neavertitan aŭskultanton kiel drastefika kontraŭnalo. Tuj, trafe, instinkte li detektis ĉiujn eblecojn de tiaj inversoj kaj enŝovis ilin en la konversacion ŝajne tiel naive-nature, ke postrestis la impresio, ke li estas mem la viktimo de fatala prononceraro. Se el tio rezultis abomenaĵo, des pli bone! Li petis pardonon, restarigis la ĝustan sencion kaj ĝuadis en sia interno la potencon de siaj knalefektaj. Vorto kia mielkuko senmanke elfluis el lia buŝo «kiel muko»; preta kafo fariĝis kreta pafo kaj tiel plu.*

Paulig estis malaperinta transkoridore en la kuir-ejon. Li loĝis subleue ĉe multjara vidvino de ŝtatoŝicistoj, sed sen aliĝo al ŝia manĝotablo. Tio lasis al liaj kapricoj multe da libereco. Tamen li havis la rajton utiligi la kuirejon laŭ sia bontrovo. Tion — krom por la

* Kontraŭnaloj (germ. *Schüttelreim*, france *contre-pétérie*) kompreneble ne estas tradukeblaj de unu lingvo en alian. La aŭtoro klopodis redoni la germanlingvajn trovaĵojn de Hans Paulig per kontraŭnaloj kiel eble plej proksimaj.

matenkafo — li faris ĝenerale nur esceptokaze, nur en la monatfino, se la patra postmandato malfruis. Post kelka tempo, kiu ne ŝajnis longa al la revanta Pierre, Hans Paulig revenis, portante balance sur granda pleto gigantan Hackepeter, rozkoloran hakitan viandon, krudan, jam prete miksitajn, batitajn, salitajn, pipritajn kun ĉio kaj ĉio. Mustardpoteto staris aparte, same glaseto kun kaporpizoj kaj plue diversaj konataj aŭ nekonataj ingrediencoj.

Nekontesteble ĝi estis bonega. Pierre tuj malplavris en ĝi iun specialan, incitetan guston, neniel malplacian; jes, li rekonis ĝin, nu, proksimume... Tiu gusto, ĉu ne de iu spicaĵo el la patrina kuirejo? La junuloj manĝis kun bona apetito. Pierre ne ŝparis siajn komplimentojn al la kompetenta kunulo. Fine, glutinte la lastan pecon, li identigis la atuton en tiu ludo:

«Hans! Vi enmetis ajlon, ĉu ne?»

«Ajlon? Jes, certe, eĉ ajlegon, ajlegojn, tion postulas mia persona recepto», kaj eksplodante sub ridego-premo li asertis: «Tio estos por vi la plej klara pruvo: Se via blondulino donos piskermeson, ho pardonu, kispirmeson, vi povos distrumpeti tra l' universo, ke vi estas amata!»

«Kiel inteligentel!» rikanis Pierre. Ankoraŭ li ne superrigardis la tutan amplekson de l' vandalaĵo. La konscion pri la katastrofo li ricevis nur iom poste, kiam, sur la hejmenvojo, li renkontis Ohlberg ĉe l' Alexanderplatz. «Homol!» ekkriis Ohlberg retririgante brakrepaŝe je du-tri paŝoj, «vi glutis tutan ajlokapon! Kiun vi volas anestezi?»

Kaj kiam Minna malfermis la pordon al li, ŝia tuja demando estis: «Kion vi manĝis, sinjoro Pierre? Ĉu vi ne kredas, ke enestis iom multe da ajlo?»

Ĝene. Tre ĝene! — Pierre malaperis en sian ĉambron. Li estis furioza kontraŭ Hans Paulig. Sed kion fari? Vane li foruzis frotade la restaĵon de sia dentopasto, vane gargaris ĝorĝprofunde per akvo Odol-saturita. Penetre, obstine kaj venke, post nur kelkaj momentoj retrudiĝis la obsedo de l' ajlo, kies volumenon dekobl-igi lia alarmita imago. Li ne estis fumanto kaj sekve ne pensis, ke kelkaj cigaredoj povus, eble, kontraŭi la invadon.

Kiam li aŭdis la pepantan enflugon de l' folianinoj en la vestiblon kaj koridoron, li decidis ne montri inter ili. Sed ne daŭris longe kaj li devis cedi al la insistoj de Lotte. Li sekvis ŝin en la mangoĉambron, neniel fiera. Ĉe ĉiu manpremo li balbutis sian saluton deturnante la kapon. Neniam li faris tiel profundajn riverencojn. Siajn respondojn li sendis, kiel misedukitajn bubaĉojn, en angulojn de l' ĉambro kiel eble plej forajn. Kiam li kredis sin neobservata, li blovpafis pezajn haladzojn al la plafono. Kiom fareble li evitis paroli. Se nepre necese, li metis honteman manon antaŭ la buŝon. Prefere li mutadiĝ, intense okupita super sia taso, sorbante kafon post kafo, kun sukero, sen sukero, kun lakto, sen lakto, kaj diligente maĉetadis kukon post kuko. Ŝtele li observetis Annemarie kaj ruĝiĝis sub ŝia rigardo, kiun li interpretis kiel riproĉon.

La konversacio lamadis. La knabinoj, kiuj esperis multon de la franca vervo, sin sentis trompitaj, ne nur Lotte, kiu konis la saltopretecon de liaj subitaj inspiroj, sed ankaŭ Hedi kaj Trudchen, kiuj havis jam plurfoje okazajn por submetiĝi al la ĉarmo de liaj stumblaj komplimentoj dum stimula flirtado. Ĉiam denove, sed sensukcese, ili provis envicigi Pierre en la rondodancon de flugilhavaj paroloj. Li stufiĝis en hermetika apatio.

Lia sinteno estis tiel neordinara, nenatura, ke kiam, pretekstante urĝan laboron koncerne siajn kursojn, li petis la permeson reiri en sian ĉambron, neniu kontraŭstaris. Li postlasis konsternon.

«Kion li havas hodiaŭ?» miregis Hedi. «Mi tute ne rekonas lin!»

«Mi ne povas supozi, ke li neŝatis nian societon», sin demandis Trudchen kun subita timesprimo sur la vizaĝo.

«Neniam mi vidis lin tiel mallerte rigida», diris Lotte. «Li aspektis kiel kamparano troviĝanta unuafoje en salono».

«Ĉu vi ne kredas», intervenis Annemarie, «ke tute simple via idolo havas ion kontraŭ mi? Li volis montri, ke mia ĉeesto ne plaĉas al li. Jen ĉio. Vi ja mem rakontadis, kiaspeca ĝojulo kaj amuzisto li estas, kiam... mi ne partoprenas en viaj ludoj. Mi bedaŭras, ke mi senigis vin de via plezuro».

Kiam, la saman vesperon, post disflugo de l' folioj, Lotte informiĝis: «Kion vi havis, Pierre? Vi kondukis tiel fremde kaj strange, ke vi maltrankviliĝis min. Ĉu vi ne sentis vin tutsana?» la junulo povis diri nur: «Mi malĝojas pro tiu idiota spektaklo enscenigita de mi. Vere, mi ne sentis min en mia normala stato. Vi senkulpigos min ĉe viaj kamaradinoj, ĉu ne, Lotte?»

«Certe, Pierre, sed kio okazis al vi?»

«Vi ne komprenus, Lotte. Kredu, ke mi sincere bedaŭras».

Hans Paulig, la frivola farsulo, facile digestis la riproĉojn de Pierre. «Ni ne konfuzu», li gravmiene parodiis la manieron de l' profesoranta Kiebitz, «kaj ni

ne miksu, mi petas! Astronomio estas unu afero, — gastronomio tute alia. Ne ensovu en la ŝuojn de Hans Paulig la stultajojn de Paul Hansig! Jen.

Pierre sciis, ke lia amiko, dum momentoj de petol-emo, aplikante sian inversosistemon, tre ofte sin prezentis kiel Paul Hansig. Tion li faris tiel ofte kaj facilanime, ke poste li sin demandis mem, ĉu li nomiĝas ĝuste Paul Hansig aŭ Hans Paulig. En malagrablaj cirkonstancoj, kiel hodiaŭ, li provis uzi, kompreneble ŝerce, la alibion de unu kontraŭ la alia. Pierre estis videble malkontenta, sed la vervo de Hans Paulig estis neretenebla. Li ŝprucigis siajn ideojn en sinsekvo ne interrompita kaj ne interrompebla. Reziĝnacie Pierre aŭskultis la tutan predikon. Se li ridetis, li faris tion nur malgraŭvole.

«... Do, ne cerbumu, ĉu vi devas honti aŭ nur penti pri tia taga belo, volas diri bagatelol! Ĉu veti, ke mi iros, kiam plaĉos, al kiu ajn rendevuo, kun buŝo ankoraŭ pli ajlita ol estis la via, kaj ke post melkaj komentoj... kelkaj momentoj mi konkeros eĉ la plej misŝraŭbitan fraŭlinon? Vi vidis, kiel danke ŝi akceptos tiam la mison de l' kastro, pardonu, la kison de l' mastro».

Pierre ne respondis. Li restis meditema. Malgaje li konjektis, ke tre versaĵne la taktiko de Paulig estas prava. Sed nur ĝenerale, li aldonis por si, ĉar li ne volis imagi, ke Annemarie Balkenwirth iam cedos al similaj husarmanieroj.

Pere de Pierre ankaŭ Hans Paulig eniris en la klanon ĉirkaŭ Hugo, prezentante sin al unuj kiel Hans Paulig, al aliaj kiel Paul Hansig, tiel ke neniu plu sciis. Tuj, en tiu rondo de preskaŭ-samaĝuloj, li estis bonvena kaj aprezata kiel amuzisto. Li havis la spirititan elastecan de l' rejnlandanoj kaj estis pensrapida multe pli ol

la solidaj berlinanoj, kiuj sciis bone vortskermi nur per kliŝoj, ofte amuzaj, ofte drastaj, sed delonge tro konataj. Paulig kapablis inventi survoje, laŭ hazardo de l' cirkonstancoj. Estis tiam iu snoba modo, kiu dum postaj tempoj nur plivastigis, ĉefe inter la gimnazianoj, uzadi anstataŭ certajn, ĉiam ripetigantajn esprimojn, nur la komencliterojn. Per tio, laŭdire, oni gajnis tempon. Sed verdire oni perdis tempon, ĉar estis kutimo klarigi la misterajn literojn per tuja kompletigo, al kio ŝercemuloj aldonis ankoraŭ kelkajn interpretojn, bedaŭrinde ankaŭ jam ne novajn. Tiel, nur por doni ekzemplon, se unu faris proponon al siaj kunuloj kaj se la propono konvenis, tuj troviĝis iu por respondi: «M. W.» kio signifis «machen wir — ni faros», kaj li aldonis, uzante la kliŝojn, «Möbelwagen», «Mettwurst»** kaj similajn. Tute alispeca homo estis Paulig. Li havis sian propran kolekton kaj povis, jam ĉe l' unua renkontiĝo, mirigi la junajn kolegojn. Post la prezentado — ĝi okazis surstrate — Pierre, la instiganto, pensis, ke estas maloportune staradi sur la trotuaro kaj proponis, ke ili ĉiuj iru ĉe Aschinger por glaso da biero. Tuj Hugo donis sian konsenton per la formulo: «K. p. — Kun plezur!» kaj ne forgesis daŭrigi kliŝefidele la serion: «Kelo-pordo, kukopeco, kolosa pipol!» Li haltis, eĉerpita. Tiam Hans Paulig improviziis plu: «Kiu povas, kiam pluvas, kaŭre pisi, kontraŭ poto, kiel pulo, kara Petro?» Oni faris al li ovacion. Lia famo estis firme establita. Baldaŭ li ricevis la titolon Reĝo de l' Kontraŭknaĵoj.

Iom antaŭ Kristnasko, kiam la klando, preskaŭ kompleta, promenadis aventuravide sur la Tauentzien, la

* Meblovagono.

** Speco de kolbaso.

junuloj renkontis du knabinojn el la Trifolio, Annemarie Balkenwirth kaj Trudchen Bachmann. Tre korekte, ĉapenmane, la kavaliroj salutis kun la deviga kalkanumklakado kaj tiu aŭtomata brustoklino tiel rektlinieca, ke ĉiufoje Pierre pensis pri l' rigida anguliĝo de poŝtrancilo sin fermanta. Tuj, kiuj ankoraŭ ne havis la honoron . . ., estis prezentitaj al la fraŭlinoj. Tuj Pierre maltrankviligis. Ne plaĉis al li, ke de nun ankaŭ Hans Paulig konos fraŭlinon Balkenwirth. Ĉu li ne divenos baldaŭ, ke estas ŝi la prirevita blondulino? Pierre timis lian frivolan babilon. Hans ja kapablas, nur por amuzi la kamaradojn, distreti lian sekreton kun la plumpeco de elefanto.

Oni akompanis la knabinojn direkte al la Gedächtnis-preĝejo. Pierre havis nur unu priokupon; li devis sub kiu ajn preteksto reteni Hans Paulig de la fraŭlinoj. Pierre kiel eble plej malrapidigis siajn paŝojn. Hans sin turnis al li kun la komprenema palpebrumo de kompliko: «Tre adorinda, tiu ĉarma persono. Gratulojn!»

«Hans, mi petas, ne parolu tiel!» Ĉe la preĝejo la unua grupeto haltis. La knabinoj deziris pluiri solaj. Ili komencis adiaŭi. Pierre ekspiris, liberigite. Paulig ne havos tempon . . . Kiam, lastaj, ili alvenis inter la starantoj, Bastrow estis verŝajne proponinta, ke la fraŭlinoj plilongigu la promenadon kun la junuloj. Ankorau lia rigardo, plena de admiro kaj ambezono, gvidadis al la vizaĝo de la knabino, sed Annemarie diris: «Dankon, Erich, ni konas nian vojon kaj ankaŭ nian laborprogramon. Eble estus saĝe, se ankaŭ vi irus por rerigardivan algebron!»

Bastrow komprenis la aludon. Nesciante, kion respondi, li restis muta, staradis embarasite, ŝovante maller-te unu longan fingron inter kolon kaj kolumon. Tiam

Hans Paulig, kun la singardo de heliko, antaŭsendis siajn antenojn, kaj deklaris sub la masko de tragediulo: «Ho, fraŭlinoj, ne iru jam for de ni. Troviĝas unu inter ni, kies koro rompiĝos . . .» Annemarie interrompis, tre digna: «Sinjoro Paulig, ŝajnas, ke la diskreteco ne estas via ĉefvirtol!» La rondo ridis. Pierre tremetis. Ĉu la baŭilemulo ne silentos? Hans Paulig ne volis resti sub la riproĉo. Li bezonis ŝpruciĝi fajrerojn.

«Fraŭlino, vi estas saĝulino. Sed saĝo estas unu afero, masaĝo — alia! Kaj same kiel masaĝoj, ankaŭ promenadoj kun intelektaj junuloj estas utilaj, necesaj. Kiu laboradas senpaŭze, laboros fiŝe kaj muse! Parodonu, volis diri fuŝe kaj mise». Trudchen Bachmann liberigis ridkaskadon kaj ripetis: «Fiŝe kaj muse!» Sed Annemarie hisis sian plej mildan rideton kaj diris: «Mi admiras la spritraketojn de via jargono, sinjoro Paulig, sed ili ne sufiĉos por lumigi mian ĉielon. Ĝis revidol!» kaj la knabinoj akceptis la riverencojn de l' intelekta junularo.

«Hans Paulig ŝrumpis en sian konkon, dum Pierre triumfis en sia interno: «Brave, Annemarie! Vi ne falos sub husaratakoj!»

Jam malproksime, Annemarie konfidis al Trudchen: «Li certe havas ion kontraŭ mi, via franco. Ĉu vi rimarkis, ke li restis intence malantaŭ siaj kamaradoj?»